

24 Februari 2026

Een groot deel van de Oekraïners gaat het ons nooit vergeven.

Vanaf vandaag, 24 februari 2026, gaan we het vijfde oorlogsjaar in van het conflict tussen Oekraïne en Rusland. Een oorlog die voor Rusland nu al langer duurt dan haar hele deelname aan de Tweede Wereldoorlog. Het is zo'n dramatische en onnodige oorlog die absoluut te vermijden was geweest en dit gaan (geleidelijk) steeds meer Oekraïners ontdekken.

De afgelopen jaren heb ik de onrust en ruzies zien toenemen bij Oekraïners onderling in Nederland. De pro-Zelensky groep tegenover de anti-Zelensky groep, de Russisch sprekenden tegenover de Oekraïns sprekenden, nationalisten tegenover gematigden, zij die kunnen aarden in Nederland tegenover zij die terug willen naar hun land, rijk tegenover arm, jong tegenover oud, enz. De toenemende conflicten tussen de verdeelde Oekraïners lijken er soms op, alsof de burgeroorlog die vanaf 2014 woedt in Oekraïne zich gewoon in Nederland voortzet (in plaats van dat er saamhorigheid onder hen komt). Er is bij Oekraïners onderling veel meer aan de hand dan dat onze media ons wil doen laten geloven.

De discriminatie in de asielzoekerscentra tussen gematigde Oekraïners en nationalistische Oekraïners is ook niet te onderschatten. Vaak weet een Nederlandse vrijwilliger of een ambtenaar van de gemeente niet waar de onderlinge ruzies over gaan. Ze zijn te weinig op de hoogte van de Slavische voorgeschiedenis en de interne spanningen binnen Oekraïne zelf. Voor, bijvoorbeeld het verkrijgen van een baan of een toegewezen huis, kunnen veel manipulatieve spelletjes tussen Oekraïners gespeeld worden. Of als een Oekraïner een Russische vader of moeder heeft kan dat al leiden tot een conflict met een andere Oekraïner. Of wanneer bijvoorbeeld een Oekraïner wordt betrap op Russische liedjes op zijn telefoon kan dat ook al tot akelige intriges leiden. Of gematigde Oekraïners, die video's doorsturen van de zogenoemde 'Oekraïense busificatie', kunnen worden bedreigd door nationalistische Oekraïners. Deze 'busificatie' gaat over duizenden mannen in Oekraïne die letterlijk van de straat af worden gesleurd, in busjes worden geduwd en in dienst worden gedwongen.

De taal bij alle Oekraïense opvanghuizen is overigens meestal Russisch ook al denkt de gemiddelde Westerling dat al het tolkwerk in het Oekraïens wordt gedaan. Zelfs veel Russofobe Oekraïners hebben de Russische taal als voertaal, een feit dat de meeste tolken zullen onderschrijven.

Er is ook een groeiende groep Oekraïners die na vier jaar begint te beseffen dat het leven in het Westen niet zo gemakkelijk is, als dat ze hadden gedacht. De West-Europese individualistische kapitalistische maatschappij staat vaak haaks op de Oost-Europese collectivistische Slavische wereld en de daarbij behorende levensgewoonten. Sommigen kunnen aarden maar anderen willen terug naar Oekraïne. Dit roept weer twijfels op bij hun gebleven landgenoten die de gevluchte Oekraïners niet altijd met open armen ontvangt. Opmerkingen als: *'Je hebt vier jaar geleden ons land verlaten terwijl we je hier nodig hadden'*, of, *'Was*

het toch niet zo goed in dat mooie Westen dat je nu terug keert?’

Een andere groep Oekraïners is hun huiswerk gaan doen en vragen zich af, waarom is de oorlog ontstaan? Deze groep is het meest gedesillusioneerd. Zij hebben onderzocht wat zich allemaal heeft afgespeeld op het Maidan plein in Kiev in 2014 en waarom zoveel Europese en Amerikaanse politici aanwezig waren. Hoe vervolgens de burgeroorlog tussen Oost- en West Oekraïners in hun land is begonnen. Hoe het kon dat hun eigen president Porosjenko clusterbommen liet gooien op Oost-Oekraïners, hun landgenoten, waardoor meer dan 14.000 mensen om het leven kwamen.

Deze groep Oekraïners komt langzaam achter de andere kant van het verhaal. Namelijk dat het veel meer ging om de strijd tegen Rusland dan vrijheid en democratie voor Oekraïne. Ze onderzoeken de rol die het Westen speelde en ze ontdekken dat het, vooral ook een Westers neokolonisatie proces was om de uitzonderlijk vruchtbare Oekraïense landbouwgrond en haar grondstoffen in de Westerse invloedssfeer te krijgen. Ze zijn ook aan het bestuderen waarom Oekraïne bij de NAVO moest horen. De meerderheid van de Oekraïners wilde namelijk helemaal geen lid hiervan worden, omdat ze wisten dat dit (geopolitieke) spanning zou geven met Rusland. Drie jaren zijn hierin cruciaal, namelijk 2008, 2014 en 2022. Het jaar 2008 omdat toen het (toekomstig) NAVO lidmaatschap voor Oekraïne werd aangekondigd in Boekarest. Het jaar 2014 vanwege de Maidan (geregisseerde) revolutie. Het gebeuren rondom de Krim in datzelfde jaar en de hieruit voortvloeiende Minsk-akkoorden veroorzaken bij menig wakkere Oekraïner ‘rode oren’ en woedende reacties over Westerse intenties.

Nog een grote(re) schok ervaart deze groep Oekraïners als ze terugblikken naar het begin van de Russische militaire invasie, het jaar 2022. Direct na de tweede week van de militaire operatie (maart 2022), toen Rusland en Oekraïne zich realiseerden dat ze geen oorlog met elkaar wilden voeren, gingen beide landen met elkaar om de tafel om dit conflict diplomatiek op te lossen. Rusland en Oekraïne hadden bijna een definitief akkoord bereikt. Rusland zou alle troepen terugtrekken uit Oekraïne en Oekraïne zou akkoord gaan met de geopolitieke neutraliteit van het land. Nu deze groep Oekraïners, die zijn huiswerk doet, gaat beseffen waarom de Biden-regering geen vrede wenste en waarom Boris Johnson in Kiev verscheen met de opmerking *‘Vecht door, wij zullen jullie ondersteunen’*, is de verbijstering bij deze Oekraïners des te groter aan het worden.

Met het oog op de toekomst zie ik deze groep Oekraïners alleen maar groter worden, zij gaan achter de waarheid komen. Volgende generaties Oekraïners zullen deze waarheid gaan beschrijven. Hun land is als een pion gebruikt voor Westerse geopolitieke doeleinden. De gestimuleerde haat naar hun Russische burens is niet in een paar jaar te repareren, daar gaan minimaal twee generaties overheen. Maar het is een schok voor deze groep Oekraïners, dat het Westen zoveel boter op het hoofd heeft. Dat hun land tot op de dag van vandaag een gebruiksvoorwerp is en was geweest door het Westen in de strijd met Rusland. Met daarbij ook het groeiende besef dat ze van hun grote Oosterse Slavische

broer en/of zus zijn afgesneden. Oekraïne staat alleen. Ik denk dat een groot deel van de Oekraïners het de Westerse regeringen nooit zal gaan vergeven. Maar dat zal pas in de verre toekomst gezegd kunnen en mogen worden...